

Zadnji pozdrav Petru Pippu

(1944–2015)

Vsi smo ga poznali in on je poznal vse. Kjerkoli se je v Loki kaj pomembnega dogajalo, je bil prisoten. Z malim fotoaparatom v roki je sedel v prvih vrstah, vsake toliko časa vstal in naredil nekaj posnetkov. Že desetletja. Nekdaj z večjim fotoaparatom in tudi s filmsko kamero. Ovekovečil je vse dogodke. Res je poznal vse ljudi, deloma zaradi svojega dela pri občinskih gradbenikih, predvsem pa zaradi močne pripadnosti naši loški skupnosti in vedoželjnosti o zgodovinskih dogajanjih Loškega gospodstva. Prej zaradi tega sta se najini poti pogosto križali, žal pa sta se lani pri nedokončanem skupnem projektu tudi končali.

Peter je vse življenje posvetil Loki, vendar je vedno ohranil svoje mladostno, malo ljubljansko narečje. Učiteljska družina se je v njegovem devetem letu priselila v Žabnico, od takrat so ga imeli sosedje za »ta šolskega«. Najbrž od tod izvira tudi njegova nepotešena vedoželjnost. V Loki smo ga mulci prvič videli na rokometnem igrišču v Puštalu in mu žvižgali, saj je igral za takrat hudega rivala, Žabnico. Po nekaj letih je prestopil k loškim rokometašem, ki jim je ob strani stal do konca; dobesedno ob strani, saj ni bilo tekme, da ne bi z nje prinesel nekaj odličnih fotografij. Seveda pa tudi s tekem drugih športnih panog. Pozabiti pa ne smemo filma o loških dirkah z našimi vodilnimi športnimi funkcionarji šestdesetih let ter Gilbertom Parlottijem in drugimi asi v ospredju. Aktiven je bil predvsem pri obeh najpomembnejših loških društvih: muzejskem in turističnem. V muzejsko društvo ga je v zgodnjih sedemdesetih letih povabil dr. Pavle Blaznik, v turistično pa Pavle Hafner. Nikoli ni prevzel vodilnih funkcij, vedno pa je bil nepogrešljiv pri izvajanju programa, posebno s svojim fotografskim materialom in članki v Loških razgledih, zbornikih in drugih knjižnih publikacijah. Zadnja

Peter Pipp. (foto: Klavdija Škrbo Karabegovič)

leta je bil aktiven član odbora za ureditev loške športne muzejske zbirke, za katero je tudi sam prispeval obilo eksponatov. Prisoten je bil in ovekovečil je vse pomembne dogodke in otvoritve novih objektov na Loškem. Potihem pa je Peter tudi risal in slikal, a tega ni obešal na veliki zvon.

Petra bomo zelo pogrešali. Nikoli ni silil v ospredje, a vedno je bil prisoten, vedno si se lahko zanesel na njegovo pomoč in dobro voljo. Pogrešali bomo njegovo enciklopedično znanje o Ločanih, njegovo pomoč, predvsem pa njegovo pripravljenost pomagati. Ko je pred nekaj leti ameriški senator Harkin, po materi naš rojak, iskal njeno rojstno hišo, jo je v Bitnjah našel prav Peter. Ob otvoritvi južne loške obvoznice smo se dogovorili za razstavo o območju gradnje pred in po posegu; žal se je zanj gradnja končala prepozno.

Pogrešali bomo njegovo angažiranost za vse in vsakega. Pogrešali njegov predlog: *»A se lohk dobiva, sej ti nam velik cajta vzel?«* Pa sploh ni šlo za čas, v njegovi družbi je čas enostavno izpuhtel in si vedno več izvedel, kot pa povedal. Veliko na videz nepomembnih stvari, ki pa so bile posameznikom življenjskega pomena. In prav take malenkosti je Peter znal slišati, jih posredovati na primerno mesto in ljudem narediti veselje.

Hvala ti, Peter, za vse, žal smo premalo izkoristili vse tvoje znanje. Sokolski dom še čaka na tvojo razstavo.

Prijatelj Miha Ješe